

Tanúsítási Rendszerek Szakosztálya

Dr. Marosi György szakosztályelnök értékelte a szakosztály 2008. évi tevékenységét, majd további megvitatásra javasolta a 2008. decemberi szakosztályülésen már körvonalazott feladatokat. Az ezt követő eszmecsere során a szakosztály kialakította közös álláspontját, ami szerint tevékenységüket a közeljövőben négy fő területen kell hangsúlyozni:

Az erdőgazdálkodásban és faiparban *jelenleg működő tanúsítási rendszerek* tapasztalatainak kölcsönös átadása, cseréje, hasznosítása.

A tanúsított faanyag piaci keresletével, ténylegesen forgalmazott áruféleségek mennyiségével kapcsolatos tapasztalatok begyűjtése és ismertetése a termelőkkel, a tanúsítás hasznosításának igazolásaként.

Segítséget adni a PEFC Magyarország Egyesületnek az *európai erdőtanúsítás hazai bevezetéséhez* és fejlesztéséhez, a németországi példák alapján.

A tanúsítással érintett *erdészeti szakmai kérdésekben civil szervezetként nyilatkozni* (pl. az erdőtvény megújítása kapcsán).

Ezt követően a szakosztályelnök felvázolta a 2009-ben várható helyzetet. A résztvevők közös véleménye alapján a szakosztály megállapította a következőket:

Fenti tevékenységeknek valós helyzetismeretre kell épülniük, ehhez kéréses felmérést kell végezni.

A következő kihelyezett szakosztályülés megszervezésében együttműködésre kell törekedni más szakosztályokkal.

Iványi Miklós
szakosztály titkár

Henter Pál (1953–2009)

Kedves Pali!

Mikor megkaptam a halálhíredet elgondolkodtam azon, hogy találkozásaink során egyszer is kifakadtál-e a Téged ért sorscsapások miatt, vagy keserűen vádoltad-e magad, másokat

azért a helyzetért, amibe az élet belekényszerített. Nem emlékszem egyetlen ilyen alkalomra sem. Inkább valami szelíd öniróniával beszéltem mindennapjaidról, a muszájból elvállalt munkákról, arról, amit ezeken a munkahelyeken megtapasztaltál. Nekem ez példa volt és intő jel is egyben, mert a mai világban bármelyikünk kerülhet ilyen helyzetbe. Akkor nem marad más csak a család és a szakma, aki, ami segíthet. És vajon segíthetünk-e eleget, elégszer Neked, akár csak egy kis odafigyeléssel is? Mostanában ezen is sokat gondolkodom és csak azt érzem egyre erősebben, hogy össze kellene fognunk úgy, mint a régieknek és nemcsak akkor, amikor nagy baj van, hanem hátralévő életünk minden egyes napján.

Sárvári János

APU az erdőszé

Nincs kedvem feketében lenni, vegyünk fel inkább zöldet a temetésre – javasoltam, mikor a gyász-viselet került szóba. Apu, az erdőszé, biztosan örülne neki, sőt, kacagna, és jól „megpuszítja arcunkat”. Ő akkor is erdőszé volt, amikor portásként dolgozott, hogy azért csurranjon-cseppenjen valami, vagy amikor építkezéseken tolt a talicskát, vagy éppen a „macskáshölgy” kertjét tette rendbe.

Kicsi voltam még, amikor magával vitt Plovdivba a Fiatal Feltalálók Vásárára, és mindig arról álmódzott, hogy egyszer sikeresek lesznek a gépei. Sokat mentünk vidékre, erdőkre, amiket ő telepített, sőt miniket is rávett a faültetésre. Álmódzott, tőprengett, tervezett, folyton a megoldásokat kereste. Talán már régóta nem is ezen a föl-

dön járt, a gondolatai sokkal messzebb szárnyaltak.

A MEGOSZ-ban dolgozva döbbsentem rá, hogy igazából mennyien ismerik és szeretik Őt, jó volt együtt bóklászni a rendezvényeken; az utolsón, Sopronban, ahol Ő tanult, és én születtem. Jókat nevettem „vele-rajta” öniróniája páratlan volt, és szerettem, ahogy séta közben elmondta a növények nevét latinul. Örülök, hogy megismerhettem életének egy fontos részét, az erdőt, és ez az erdőszék világát, és mindezeket keresztül Ő is egy kicsit jobban.

Biztos vagyok benne, hogy sok barát, rokon, kolléga elgondolkodik azon, hogy valójában kit is rejtett a szemüveg, öltöny (vagy inkább mackónadrág), az elengedhetetlen a telefon-tok, a cigarettafüst, az édes-őszinte kacaj. Talán egy Henter Palit, aki már nem rejtőzködik többet. Egy lelket, aki végre szabad, és önmaga lehet.

Édes Apuskám! Én mint, „nyolclányaid” egyike és egyben tiszteletbeli erdőszé, szeretnék sok szerencsét és sikert kívánni Neked az Úton, amit vélhetőleg rengeteg sudár populus és Helianthus annuus övez! Örülünk, hogy ezúttal nem fordultál vissza, és bátran nekivágtál a kalandnak. Büszkék vagyunk Rád!

Szeretlek!

Mónika

Henter Pál halálára

Henter Pállal, a vállalkozóval több mint másfél évtizede találkoztam először. Afféle interjúkészítésére jelentkeztem be hozzá. Kezdd szerkesztő a kezdő vállalkozóhoz. Utólag belegendolva, mivel személyesen nem ismertem, legalább annyira izgultam, mint ő. Lakásának dolgozószobájában fogadott és az apró figyelmességekből ítélve érezhető volt, hogy nagyon is komolyan gondolja a beszélgetést. Már a felvezetőjében, miszerint:

„Meglébetősen szerény anyagi körülmények között vettem át a diplomámat. Már nős és családos lévén, a kiírt pályázatok alapján bíráltuk el feleségemmel, hogy hol kapunk szolgálati lakást, illetve a mindbár-munk számára a megélbétést biztosító jövedelmet. Így esett a választás a balotaszállási Kossuth Mgtisz-re. A nebléségek ellenére

jobb szerettem akár egy eldugott helyen első lenni, mint egy jól menő, közismert munkaterületen akárbányadik”, kezdett kialakulni bennem Henter Pál igazi, szakmai egyénisége. Nem véletlen, hogy ezen időszakról egy idős kollégájának véleménye maradt meg benne: „Fiatalember, maga ökölrel fogja véresre törölni a szemét”. De idézünk tovább az interjúból:

„Amikor például nagyobb mennyiségű fakitermelési feladatok jelentkeztek, a mérgegrága Timberjack amerikai fadöntő helyett Brandt György gépészmérnök barátommal terveztettem, egy hazai viszonyokra is megfelelő berendezést, ami a Gladiátor nevet kapta. Igaz, ezt a berendezést pénzügyi okok miatt nem fejlesztettem tovább, annak ellenére, hogy a szerkezet prototípusának elkészítéséhez sikerült az OMFB-től 300 ezer forintot kapni. Az erdőszéti kutatás részéről kaptam ugyan biztatást, de a gép bemutatójára, a kipróbálásra nem bívtak meg. Később a gödöllői telepen, a nagy gazban találtam meg a gépet.”

„Én nem ilyennek képzeltem a rendet. Pedig hát engemet sokszor nem is tudtam, hogy miért, vertek, mint apró gyermeket, ki ugrott volna egy jó szóra nyomban. Én tudtam – messze anyám, rokonom van, ezek idegenek.”)

Igen, Henter Pál az az ember volt, aki „ugrott volna egy jó szóra nyomban”. No de nézzük tovább szakmai tevékenységét. „Populus II.” ültetőgépével az ültetési anyag szállítását is megoldotta.

Akkor még „óriási szerencsém volt a gazdaság vezetésével, mert mindenben támogatott. Az igazgató már a »bátam mögött« elrendelte a gyártást. Szinte meszeszerű volt, hogy nem kellett pénzért szaladgálnom, gyözködnöm, hadakoznom gyártóért, alkatrészért. Megjegyzem, a berendezés MÉM különdíjat nyert. A plovdivi Ifjú Feltalálók Világkiállításán a nyolc magyar aranyérmes egyike lett. (Azóta Brazíliát is megjárta. A szerk.) Úgy gondoltam, hogy kitörbetek végre a közvetlen brigádvezetői munka mindennapos feszültségéből, unalmas részfeladatok gondja-bajából, és mérmőkibb szakmai feladatokat láthatok el. Nógrádba kerültem, ahol a térség fő problémája a lej-